

CẢM ƠN....

Câu nói: Chờ để ngày mai ... với tôi thật đúng và hợp thời hợp lúc.

Hẹn lần nữa cho bài viết Cảm ơn này đã kéo dài ..hơn ba năm...

Năm nay, thấy mùa đông về ai ai cũng tràn ra phố mua sắm. Nói như bên nhà là thấy chim én bay về báo hiệu mùa Xuân trở lại. Còn nơi đây tuyết phủ ngập phố phường, người người chuẩn bị ăn mừng giáng sinh, tết tây, tết ta...tôi lại thì thầm với chính mình phải viết, nhất định viết không hẹn vào ngày nào nữa cả.

Đầu năm tới đây là năm Canh Dần, chúc ai tuổi con cọp mà còn là Hướng Đạo đã sinh hoạt hay chưa hay sẽ ...gì gì nữa tôi cũng xin tặng như một món quà vào những ngày đầu xuân.

Lâu lắm rồi....

Hai anh em tôi, người anh là tôi lên bốn tuổi còn em tôi thì nhỏ hơn tôi một tuổi. Chúng tôi đã được ba má mang sang định cư nơi đây:

Nước Đức hay Cộng Hòa Liên Bang Đức.

Cuộc sống mới nơi xứ người quả là một thay đổi lớn lao cho cho một gia đình Việt Nam như gia đình chúng tôi.

Ba tôi sau một năm học hành ngán ngùi đã tìm được một nơi làm việc, hàng ngày ba đi từ sáng sớm đến chiều tối mới trở về. Má ở nhà đưa đón tôi đi nhà trẻ, chăm sóc em và rồi lo cơm nước cho cả nhà ...Một năm sau thì gia đình tôi có thêm một người nữa trong nhà, em gái út của chúng tôi. Em sinh ra đời làm cả nhà đều vui. Tuy đời sống có phần khó khăn thêm nhưng từ lúc có em hình như nhà lại có vẻ hạnh phúc hơn lên.

Khi tôi lên 9 tuổi thì phải, đời sống và công việc của gia đình tôi đã có phần ổn định. Hai anh em tôi đi học, em gái tôi vào nhà trẻ. Ba đi làm, má phụ thêm vài giờ vào buổi sáng rồi lại đưa đón anh em chúng tôi về ăn uống, làm bài tập...chiều bọn tôi đứng đón ba ở cổng. Rồi ...mâm cơm nóng, cả nhà quay quần với không khí thân thương của gia đình kể về những gì xảy ra trong một ngày qua...

Ba tôi đi sinh hoạt Hướng Đạo bên nhà khá lâu. Lâu chừng nào thì tôi không biết được, nhưng hình chụp chú tôi khi lên 8 đã vào sói con (giờ chú đã hơn 50) hay cậu của tôi chụp hình lúc đó là kha sinh nếu cậu còn sống giờ cũng 60 rồi. Tóm lại cả nhà chúng tôi có nhiều liên hệ với Hướng Đạo lắm.

Lúc này, đời sống của gia đình tôi đã thật là ổn định. Ba tôi thường xuyên thư từ liên lạc với các bạn Hướng Đạo ở đây, nghe ba nói hình như ba đang mơ ước tái lập Hướng Đạo ở nơi này trở lại.

Ước mơ đã nhanh chóng trở thành sự thật và đang trên đường tiến triển thuận lợi.

Những Trưởng từ lâu nay tạm lắng im nay cũng đều cùng nhau lên tiếng cổ vũ và khoảng năm 1983 thì chi nhánh Đức thành hình.

Anh em chúng tôi mỗi tuần đều theo ba đi sinh hoạt trong Liên Đoàn Quang Trung ở thành phố này.

Thú thật lúc đầu tôi hay viện ra rất nhiều lý do để trốn lảm, nào là sinh nhật bạn mời, nào là hẹn đi xem phim mới chiếu ở rạp, nào là bài tập chưa xong...phải học thi..phải..phải...thế này thế nọ.

Lý do nào ba tôi cũng cười để chịu và kèm theo câu nói quen thuộc :

Đi sinh hoạt Hướng Đạo về con vẫn còn có đủ thời gian..

Dần dà không còn lý do nào thoát, anh em chúng tôi đã trở nên đi sinh hoạt thật đều đặn và rồi ...thói quen mỗi cuối tuần dành cho Hướng Đạo bỗng trở nên ưu tiên hơn hết trong những chương trình hàng tuần của anh em chúng tôi.

Nhớ lúc đó, chúng tôi đều có một sổ làm việc thiện, ghi chép những gì hàng tuần đã làm khi đi học, khi ở nhà để đến lúc đi sinh hoạt thì trình cho Akêla, Akêla sẽ xem và khen thưởng hay khuyến khích chúng tôi cố gắng hơn nữa.

Ui! Ba cuốn sổ này của anh em tôi chỉ khác nhau có chữ viết ..còn thì là nội dung hoàn toàn thực hành giống nhau...như là dọn bàn ăn, giúp má lau chén, mua bánh mì ăn sáng hay đổ rác. Ba hay kể chuyện xưa bên nhà nên tôi thích nhất là làm việc thiện như đưa mấy bà cụ già qua đường nhưng ở đây hầu như không có ai làm việc này(tại mấy cây đèn xanh đèn đỏ đã làm cho chúng tôi không còn dịp làm việc tốt đẹp này).

Sau này, tôi có phần “ trội hơn ” hai em nhờ đã biết xếp giường vào mỗi buổi sáng và giúp má phơi quần áo. Những điều này làm tôi khá “le lói” khi trình sổ làm việc thiện cho Akêla.

Thời gian cứ trôi qua, việc học hành, đi sinh hoạt, đi trại đều tốt đẹp. Chúng tôi đã có thật nhiều bạn bè trong Hướng Đạo, mỗi lần đi trại hè của chi nhánh tổ chức là ôi thôi rộn ràng may mà lúc đó chưa có Email hay Handy. Cũng nhờ những lần họp mặt như thế mà chúng tôi học hỏi thật nhiều. Giờ nghe đi trại là không cần thời gian lâu bao nhiêu hết là những thứ cần thiết, những vật dụng cần để mang đi cho kỳ trại đã nằm sẵn sàng trong ba lô.

Ba tôi vẫn nhắc nhở chúng tôi thật nhiều lần, đi Hướng Đạo là phải có tinh thần giúp ích. Cả đội được phân công dựng trại, nấu ăn, dọn dẹp, sinh hoạt, hay làm vệ sinh đều là chung sức với nhau. Do đó phải hy sinh và biết chia sẻ, chớ nên chờ mọi việc xong xuôi mới thấy mình xuất hiện, đừng trốn tránh mà phải vì mọi người cũng như chính bản thân mình. Đó mới đúng là câu trong điều luật thứ ba: Hướng Đạo Sinh giúp ích.

Nhiều năm đi sinh hoạt Hướng Đạo, tôi thích và nhớ nhất là điều luật thứ 8 trong 10 điều luật mà xưa kia tôi hay nhớ trong tim: Hướng Đạo Sinh gặp khó khăn vẫn vui tươi mà giờ rút ngắn lại chỉ còn: HDS vui tươi.

Ôi!

Khó khăn nhiều lắm chớ.

Khi nồi cơm vừa nấu vừa chạy vừa đun củi cho kịp thời gian thử thách mà khi về đến nơi có khi ngon lành, có khi cháy đen thui, có khi nhão như cháo mà đội chúng tôi vẫn cười vang thưởng thức ngon lành và ăn mê mẩn....

Lắm lúc cũng có nhiều khó khăn khi trò chơi lớn chia nhóm với những bạn còn bỡ ngỡ với Hướng Đạo hay mới toanh với phong trào...cả đội ngồi gãi đầu gãi tai mà mặt mã vẫn còn y nguyên hay mấy cái nút dây thực hành chưa mấy thành thạo mà lại phải áp ứng giải bày về những công dụng của nó....

Nhưng vẫn nhờ áp dụng điều luật thứ 8 này mà chúng tôi vẫn cười nắc nẻ khi toàn đội được kêu lên xếp hàng đứng áp chót hay lãnh nguyên tên tuổi... toàn đội đội sổ.

Tôi đã học thật nhiều từ ba tôi, từ quý Trường, từ những bạn bè cùng đội. Chúng tôi đã trân quý nhau, chia nhau từng miếng bánh, dẫn dắt nhau trong những lần phiêu lưu mạo hiểm, giúp nhau khi bạn mình lỡ té ngã bên lưng đồi và điều luật thứ 8 này đã luôn đi bên tôi ngay cả lúc bước vào đời.

Đời sống quả khó khăn nhiều lắm, nhất là ở cái xứ văn minh vật chất dư thừa này. Có phải là chúng ta thiếu quá nhiều lòng vị tha, sự chân thành giống như điều luật thứ ba đã ghi: HDS giúp ích mà khi chưa rút ngắn tôi đã học thuộc lòng là: HDS giúp ích mọi người bất cứ lúc nào.

Tôi học thuộc và nghiền ngẫm mãi những câu trên.

Ba tôi dạy chúng tôi bất cứ môi trường nào các con cũng nên và tập sống hết sức cố gắng để mà sống thực sự với lòng thành thật, trọng danh dự, yêu người và yêu thiên nhiên.

Nói đến yêu thiên nhiên, nước Đức có nhiều nơi đi dạo. Dạo trong rừng, dạo quanh hồ, dạo công viên....lại có một điều thuận lợi là nơi đây không hề có rắn rít hay thú dữ, vì vậy mà đi trại hay đi dạo bất cứ nơi nào cũng rất an toàn.

Từ khi vào Hướng Đạo, chúng tôi biết được nhiều nơi mới lạ, nhiều thành phố đi qua không kể những lần đi dự Thăng Tiến 1, Thăng Tiến 4 ở Pháp hay những năm sau khắp nơi trên thế giới. Có lần nắng, có lần mưa, có lần bão bay cả lều nhưng lần nào cũng bao quanh là những trận cười nghiêng ngả.

Thời gian càng chạy nhanh, tôi càng thấm thía câu:HDS vui tươi mà tôi hay thuộc theo câu cũ: HDS gặp khó khăn vẫn vui tươi.

Sau tú tài, tôi rời nhà đi học xa. Năm năm dài bao nhiêu là khó khăn trở ngại. Cứ mỗi lần gặp khó khăn hay trở ngại tôi lại mặc áo và đi dạo.. Ra đến hàng cây, nghe gió rì rào như khuyến tôi hãy vượt qua gian nan, ngắm nhìn các em bé đang cười nói tập đi, em té xuống vẫn tươi cười đứng lên đi tiếp tục. Nhìn em tôi tự nhủ với chính mình: phải cố gắng hết sức học và thực hành như em bé ấy.

Lắm khi sự khó khăn đã làm tôi té nhào quay lơ dưới đất nhưng rồi động lực mạnh mẽ của câu nói này đã kéo tôi đứng lên đi tiếp tục ...tiếp tục mãi không được dừng chân.

Má tôi cũng có phần lo lắng khi nghe tin năm năm tôi đi học xa nhà. Nhưng khi gia đình lên thăm lần đầu tiên: tinh thần Hướng Đạo đã giúp tôi cố gắng không ngừng, học hành đàng hoàng, nơi ăn chốn ở gọn gàng, quần áo tươm tất.. Má nhìn tôi không nói lời nào nhưng nhìn ánh mắt của má tôi biết chắc chắn trong lòng má đã có phần lớn an tâm và tin tưởng tôi. Má an tâm tôi sẽ lo liệu được một mình, còn tôi với hành trang ít nhiều trong đời Hướng Đạo tôi chắc chắn sẽ xoay trở dễ dàng.

Cũng lần đó, ba má và hai em bước vào nhà trọ thăm tôi. Tôi đã nấu sẵn nồi cơm, món canh và món xào. Cả nhà bước vào thì tất cả đã xong xuôi chỉ còn mời vào bàn ăn. Mắt má long lanh và cả nhà cảm động thấy rõ. Còn tôi thì thật vui trong lòng từ nay cả nhà sẽ bớt lo lắng cho tôi trong thời gian đi học xa nhà.

Rồi..... thì năm năm dài đi học cũng đã trôi qua, ra trường tôi đi làm việc. Đời sống và công việc tôi phải đi đây đi đó thường xuyên. Sinh hoạt Hướng Đạo đành phải tạm ngưng lại một thời gian. Tôi vẫn xếp cất chiếc áo Hướng Đạo bạc màu vào một nơi để nhìn ra trong tủ áo. Bây giờ áo chật lắm lại còn ngắn ngắn , nhìn áo thực sự chứng tỏ tôi đã thật trưởng thành.

Ba vẫn thường nói: Tam thập nhi lập....

Ý là ba mươi phải lập thân, cưới vợ, lập cái gì gì nữa... nhưng tôi vẫn còn muốn bay nhảy và chưa muốn dừng chân nơi nào.

Hương Đạo đã dạy cho tôi thắng không kiêu, bại không nãn, cứ thua keo này ta bày keo khác như những ngày còn bé đi sinh hoạt với bạn đồng đội.

Ba má tôi vẫn sinh hoạt thường xuyên với chi nhánh Đức, em gái tôi đã kế nghiệp dĩ Hương Đạo của ba, nay em đã là Trưởng phụ tá ngành Thanh, em trai kế của tôi cũng bận rộn công việc làm đi đó đây thường xuyên nên cũng tạm ngưng một thời gian sinh hoạt như tôi.

Ông bà xưa kia hay ví von:

Tốt gỗ hơn tốt nước sơn.

Quả thật là đúng.

Hương Đạo không dạy cho chúng tôi những lời nói hoa mỹ, cũng chẳng hề bảo chúng tôi nhắc đi nhắc lại những lời dạy bảo của quý Trường như con vẹt vô tri. Hương Đạo thật sự dạy cho chúng tôi hãy biết yêu thương đùm bọc lẫn nhau, san sẻ khó khăn khi vấp phải và nếu có may mắn vui vẻ thì lại chia hết cho mọi người.

Tôi cũng thuộc lòng câu nói của điều luật thứ 9: HDS cần kiệm và liêm khiết mà khi còn sinh hoạt vẫn đùa với nhau bên ánh lửa hay nằm trong lều trại: HDS tằn tiện của mìnhxài phí của người.

Tôi viết bài Cảm Ơn này vào mùa Xuân. Mùa Xuân về chim én sẽ hót líu lo trên những cành cây. Tôi cũng muốn làm con chim én nhỏ mang niềm tin yêu đến cho ba má, hai em và những bạn bè thân thương trong đại gia đình Hương Đạo của tôi. Con chim én sẽ hót những bài hát mừng Xuân và chúc tụng mọi người được an vui hài hòa và còn gửi đến các Trường ngày xưa đã hết lòng dạy dỗ nhắc nhở chúng tôi để hầu hết những bạn bè trong thời gian sinh hoạt đó đã có một đời sống tốt đẹp như ngày hôm nay.

Chiếc áo Hương Đạo của tôi đã quá là bạc màu, đã quá là chật và ngắn nhưng đó là một kỷ vật.

Người ta nói báu vật là vật khó mà mua được dù có bạc tiền trong tay. Báu vật của tôi là tháng ngày vui chơi bên đồng cỏ, trong rừng sâu, cạnh suối nước chảy ngày đêm, cạnh những bạn bè học hỏi những điều hay lẽ phải.

Thời gian sẽ làm tôi già đi, nhưng suốt đời tôi sẽ luôn vui tươi, mỗi khi nhìn lại mình trong gương không cảm thấy hổ thẹn vì đã thực sống đúng như lòng mong muốn.

Hương Đạo một ngày Hương Đạo mãi mãi.

Mùa Xuân về, vạn vật cùng con người chan hòa trong niềm tin yêu. Những lời Cảm Ơn này sẽ là gió, là hoa, là hương Xuân bay đi khắp nơi cùng với lời chúc tụng đến mọi người trong gia đình Hương Đạo một năm vui tươi, tràn đầy tiếng hát, tiếng cười hạnh phúc.

Minh Trang Oanh Oanh hùng khí

Munich, Germany ngày cuối năm

